

Vukovarski heroji

Autor Administrator

Iz knjige: Žedni krvi gladni izdaje, Petar Janjiæ Tromblon

...Virimo mi kao dva miša iz malog rova i èekamo zlotvore da priðu bliže. Bosanac vadi osu, stavlja je na rame i poèinje nišaniti. Ja stišæem papovku usmjerenu na tatu svih tenkova i Bosanac povièe glasno: „Obojica u osamdesetèetvorku, njega moramo prvo uništiti“. Klimnem glavom ne prestajuæi pratiti tenk kroz podignuti nišan. „Još ne. Još ne. Sada!“...

...Odjednom Bosanac zove „Tromblon“ i maše rukom da doðem na poèetak ulice. Za mnom odmah kreæe Samuraj i još nekoliko ljudi. „Idemo u rov sada æe krenuti tenkovi“ , kaže Bosanac i mi pretrèimo travnjak i uskoèimo u rov koji je bio iskopan pored same ceste.

Èuje se tutnjava nadolazeæih tenkova i brujanje njihovih motora koje je paralo uši. Èuèimo stisnuti u rovu koji se nalaazio desetak metara od najbliže kuæe potpuno izloženi svim moguæim vrstama oružja. Namještamo svoju opremu i rezervne granate kako bi bili što brži za reakciju u trenutku napada. Bosanac se isceri i pita: „Oæemo ih a, Tromblon?“ „Pa naravno“, odgovorio sam smješkajuæi se. „Samo nemoj žuriti i pusti ih da priðu bliže kako bi ih i ja mogao precizno gađati“, izgovorio sam glasnije jer je buka od tenkova bila zaglušujuæa. Znao sam da on neæe imati problema jer je imao Osu s ratificiranom nišanskom spravom dok sam ja imao Papovku s kumulativnim granatama iz koje je mnogo teže pogoditi pokretnu metu, a pogotovo iz ovakve pozicije i stojeæeg stava.

Iza male

krivine prvo se pojavljuje cijev pa gusjenica, a onda i cijeli prvi tenk. I tada prepoznajem i imam èast upoznati veliku mrcinu o kojoj svi prièaju, T84, u svoj svojoj velièini i strahoti. Iza osamdesetèetvorke kotrljaju se jedna sedamdesetdvojka i tri pedesetpetice. Niz se nastavlja s nekoliko transporterâ gusjeničara i toèkaša. Svi su se rasporedili u borbenu formaciju klina kako bi imali pregled i mogli u isto vrijeme upotrijebiti sve raspoloživo naoružanje koje su imali. Cijelu sliku je uokvirivala srpska vojska koja je išla duž jedne i druge strane ulice i iza svih tih borbenih vozila.

„Jebote,

koliko ih ima“ uspio sam glasno viknuti. „Neka, neka, samo neka dođu, uzvratio je Bosanac. Dolaze na udaljenost od dvije stotine i pedeset metara i otvaraju topovsku vatru, iz tenkova u kretnji gađajuæi veæ prije isplanirane ciljeve. Granate pogađaju kuæe i ruše njihove zidove i krovove. Njihovi mitraljezi tuku po lijevoj i desnoj strani ulice parajuæi asfalt i zidove kuæa. Tada poèinje vatra s naše strane i zaglušuje njihovu do tada neviđenu buku. Jedino se još dobro èuje brujanjeenje njihovih tenkova i moje srce.

Virimo mi

kao dva miša iz malog rova i èekamo zlotvore da priđu bliže. Bosanac vadi osu, stavlja je na rame i poèinje nišaniti. Ja stišæem papovku usmjerenu na tatu svih tenkova i Bosanac povièe glasno: „Obojica u u osamdesetèetvorku, njega moramo prvo uništiti“. Klimnem glavom ne prestajuæi pratiti tenk kroz podignuti nišan. „Još ne. Još ne. Sada!“Uzviknuo sam i kada je mrcina došla do udaljenosti od 170 metara ispalili smo projekte. Bosanèeva osa prva pogađa cilj ispod kupole i odbija veliki dio zaštitnih ploèa. Moj tromblon pogađa gornji dio kupole tenka. I mrcina se naglo zaustavlja uz opadajuæi zvuk motora. Za njim se zaustavljaju i ostali tenkovi koji su neprekidno pucali. Okreæem se u rovu i prvo uzimam punjenje za osu i stavljam ga u lanser na Bosanèevu ramenu, zatim brzo nabijam kumulativni tromblon na cijev papovke. „Isti, isti“ – vièe Bosanac. Brzo nišanimo i ponovo gađamo isti tenk s namjerom da ga potpuno uništimo. I druga dva projektila pogađaju cilj, osa u gusjenicu a moj kumulativni tromblon u lijevu prednju stranu.

Pogodci su

bili prekrasni i iz tenka se počelo pušiti. Ja sam htio vikati, skakati i istrčati iz rova od sreće jer upravo smo uništili mrcinu koju sam gledao samo na TV-u i o kojoj sam se toliko toga naslućao. Tenk stoji nepomično na sredini ceste, a iz njegove kupole prodire dim, podižući se u visinu i oglasavajući poraz. Tako ulijevamo strah u kosti ostalim posadama tenkova koje su ga pratile, ujedno ih zaustavljamo u daljem prodoru jer je sigurno glavni njihov zapovjednik u tom tenku.

Kako smo

ponijeli savaki po dva punjenja morali smo otići po nova a i svakako smo morali promijeniti mjesto za gađanje jer ovo na kojem smo bili nije više sigurno. Mitraljeska je vatra nemilosrdno zasipala cijeli teren oko nas i sve je prskalo i zviždalo od metaka koji su dolijetali sa četiri strane. Ćekamo zgureni u rovu da neprijateljska vatra popusti pa da krenemo u sigurnost. I nakon nekoliko sekundi procijenimo da možemo uspjeti pretrčati tih desetak metara i zajedno krenemo. Metci lete oko nas i mi ulijećemo iza prve kuće odakle su svi pucali kako bi nam pokušali osigurati lakše prebacivanje u zaklon.

„Ala krvare kao prase“ - izgovorio je Samuraj. „Gdje krvarim“; odgovorio sam pipajući se i zagledajući po tijelu misleći da se zafrkava jer nisam osjećao nikakvu bol. „Pa na ustima i vilici“;. I stvarno krv je curila kao luda iz ranjene vilice, a ja je nisam ni osjetio. I tada odlazim u bolnicu da me kirurški obrade. Doktor Njavro to lijepo krpa, u bolnici ostajem sat vremena i vraćam se natrag u borbu.

Tog dana uništeno je
ukupno dvanaest tenkova i transportera.